

Holdfényhárfa

2009 május 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nagyon hideg volt, fáztam. Némán dideregtem a sötét, sz?k helységben. Csak szófoszlányokat hallottam, de azok is nagyon távolinak t?ntek. Olyan érzés kerített hatalmába, mintha álmodtam volna. Nem emlékeztem szinte semmire.

Katrin kedves mosolyára csupán és a lövésre. A lövés azonban nagyon közelinek t?nt, valószer?nek…Nem tudtam, mit keresek ezen a sötét, hideg és módfelett sz?k helyen.Kiskoromban féltem a sötétben. Egyszer Jack bezárt a szüleim pincéjébe egy egész napra. Azóta félek a sötét, sz?k helyeken, mindig azt a dohos, sz?k pincét juttatják az eszembe.

…Katrinnak kedves mosolya volt. Szerelmes voltam belé, azóta mióta Jack elvette ?t feleségül. Többször az enyém lett a szüleim vidéki kúriájában. Azt hiszem ? is szeretett engem. Titokban jártunk. Szerettem azokat a lopott víkendeket a kúriában. Olyankor minden szép volt chiantit ittunk és órákig szeretkeztünk. A Hold fényjátéka átjárta az ódon szobákat. Szerettem a fényt. Megnyugtatott. Katrin sz?ke hajszálain, mint egy mesebeli hárfán, játszott a holdfény.
Emlékszem az utolsó együttlétünkre. Szeretkeztünk, majd Katrin maga köré tekert egy leped?t és a kandallóban ropogó t?z fényénél kezében egy pohár borral odalépett a széles ablakhoz, s hosszan mesélt álmairól. S én átszellemülten hallgattam a medveb?rön fekve. Arra gondoltam, hogy milyen nagyszer? lenne, ha minden így maradna, megállna az id?, s ? örökre az enyém maradna.
Katrin talán, úgy éjfél felé nagyon ideges lett, mintha várt volna valakire. S valóban nem sokkal kés?bb csöngettek. Katrin mosolygott, s intett, hogy nyissam ki az ajtót. Én odaléptem hozzá, megcsókoltam majd elindultam az ajtó felé, s utána már csak a lövésre emlékszem.
Hogy mi történt nem tudom, de most már nem is fontos azt hiszem.
Katrin örökre az enyém maradt, gondoltam elmélázva, s közben megértettem hol vagyok, hiszen hallottam a koporsó tetejére folyamatosan, monotonan pattogó kemény föld kérlelhetetlen kopogását.
A koporsó méltóságteljesen haladt lefelé a végtelen mélybe, s talán hallottam Katrin szomorú hangját, s szinte láttam amint a feljöv?ben lév? Hold fénye csendben hárfázik a sz?ke hajtincseken.

Csépányi Balázs

Ajánló